

Fenyvesi Félix Lajos

Nyolcvan

Gyurkovics Tibor emlékére

Budára, könyvvel, képpel zsúfolt szobádra
gondolok, hogy rád emlékszem.
Citromfa tavaszváró hajtására,
a messzi Várra, ahol, míg zászlónk lobog,
él nemzetünk.

Láttam, ahogy belebújtál sötét
cipődbe, csíkos kabátod
összefogtad derekad
körül, kezedbe
tollat vettél, papírlapokat gyömöszöltél
mély zsebedbe és indultál lassan,
csoszogva, mint szívbeteg öregember...
Visszanéztél vastag szemöldököd alól,
ezüst Popej-szakállad megvillant a fényben,
siettél át az úton: a templomkert
árny fonta fái közt az üres kőasztalhoz.

Isten megvágta az ujjad, s csorrantak
a vércsepp-betűk, kacskaringóztak a sorok;
lecsendesítetted a tébolyult világot,
feletted a futó időt, a délutáni
ragyogást a párás ég alatt,
csak írtál, csak írtad a megváltó verset!

Mert költő voltál, mindenben,
végsőkéig m a g y a r,
adakozó és önemésztő, ki a nagyváros
morajlásában is félve nézted: nem szaggatják-e
tovább baltás kezek szép országunkat?

Figyeltem megkínzott, búcsúzó arcodat,
grimaszt vágtál a halál felé,
s bátor pillantást az itt maradóknak,
csak semmi félelem, az irgalmatlan hosszú
tél után a tavasz újra visszaérkezett,
mindent béke, nyugalom, varázslat itat át,
oly gyönyörű, oly fájó az élet.